

מה הבטיח בגין לפרס המוכן להרוס את המפלגה עבור כיסא

המשלת הבדיחה הלאומית

משך מעמד 6) נגדל אותו כבנה בביתה שבי ענה. הוא הזעיק את אמו, שהגיעה כך עמאן לשטוקהולם. הסבתא התה עם בנה ונכדה כמה חודשים. אז הוחלט כי היא תיקח עימה ת באדאוו, שהיה אז בן 3 וחצי. נגדל אותו כבנה בביתה שבכפר גתה.

היתום בעל הדרכון השוודי יכל אשת כניסה לשלושה חרשים. הוא הגיע עם סבתו לעמאן ושם עבר דרך גשר אלנבי אל בית שבכפר. שם חיכו לו סבו ושורת דודים. דודות ובני-דודים. ילד היספה הפך כימעט מייד ילד טיפוחיה של המישפחה. אהבה ורעפה עליו מכל עבר. הוא התיל לכנות את סבתו „מאמה“ שכה, כדרכם של ילדים, את אמו מנוחה.

כשפג תוקפה של אשת הרהייה, פנו סבו וסבתו למישרד פנים כדי להאריכה. אולם לתדמתם סירבו השלטונות להתיר ת המשך שהייתו והודיעו להם י על הילד לעזוב את הארץ ייד.

הילד הקטן שמרים ידיים...

בתא אמינה וסבא באדאוו הוכו בהלם. הם ידעו היטב י דאוד קאנוטי לא יוכל לטפל י בנו. אמינה היפה ושחורת הירעיר וישבת בביתה שבכפר ענתה אינה חולה לבכות. הילד מתרפק ל ברכיה היא אומרת: „אם קחו לנו את הילד הוא ילך איבוד. אבא שלו לא נשוי. הוא נה, הוא לא יכול לקחת חלק חינוכו של הילד. אני אתן את שמתיי בשביל הילד שלי. אם קחו אותו, מה יהיה בסופו?“ הסבא יושב לידה, מלטף את אשו של באדאוו ואומר: „הוא ק ילד, מה חטאו? הוא לא יודע הי עבודתו של אבא שלו. אתם, יהודים, יש לכם בהיסטוריה יפורים נוראים על ילדים שנלקחו יבית הוריהם ונעלמו. התמונה ל הילד הקטן שמרים את הידיים תקופת היטלר עומדת נגד עיני. תם, היהודים, שילדים הלג הדבר כי חשוב לכם, איך אתם יכולים קחת את הילד הזה מאיתנו? יא רק ילד!“

באדאוו הקטן ניגש ושואל: אתם יהודים טובים או רעים?“ בתא שלו מהסה אותו ואומרת י: „אלה הם יהודים טובים, הם יצים לעזר לך.“ הילד מקשה: אתם יודעים איפה גר הדוד הילי? העיתונאים הישראלים הופעו מהשאלה והשיבו בשלילה. טוב, אמר הילד, אם היהודים א יודעים איפה גר הדוד שלי, נני יכול להתחבק שם כשהם יבואו קחת אותי.“

כשפנה השבוע אורי אבנרי אל רהפנים, יוסף בורג, בבקשה שנות את החלטת הגירוש, הודיע שר אמנם כי לא היה מעורב פרשה עד כה, אך סירב לשנות וחה.

זה לא עניין פוליטי, טען, מה גשה בילד אם הסב יחליט בעתיד אינו רוצה בו? ולאן גגיע אם חודים ישלחו את הילדים שלהם ארץ? יש נהלים קבועים, ואנחנו נהג על פיהם.“

אך יתכן כי הסערה העולמית, וקמה סביב פרשה זו, תשפיע כל זאת על הממשלה. הפקיד אחראי במישרד הפנים הודיע לרקליטת המישפחה, פליציה לגר, י עדיין לא התקבלה החלטה זפית.

ד כנאים הגיעו בכמה מש איות למישרד ראש הממשלה בירושלים. הם הרסו קירות, בנו אחרים במקומם, טיחו וריצפו. החדר הגדול, שבו נערכות ישיבות הממשלה, הוכפל והפך אולם של ממש. נגרים בנו את שולחן הישיבות הגדול ביותר בעולם. כעשרים כורסאות נוספות הובאו. מזכיר הממשלה, אריה נאור, שיצידיו סגן מזכיר הממשלה החדש, דובר המערך ישראל פלג, יצאו אל העיתונאים והזמינו אותם לסייר ב„אולם ישיבות הממשלה“.

זה עוד לא קרה, אך זה עלול לקרות בעתיד הלא-רחוק, אם אימנם יצליח שימעון פרס לממש את שאיפתו — תיק בממשלת בגין, ולגרור את מיפלגתו לממשלת האחדות-הלאומית, לא תהיה ברירה אלא להכפיל את מיספר חברי הממשלה, להמציא להם מישרדים, להגדיל את אולם הישיבות של הממשלה, לרכוש מכוניות וזווזות, להציב נהגים ולגייס מזכירות, יועצים ודוברים.

פרס רצה, אך לא אמר

ה רעיון הקמת ממשלת אחדות-לאומית עלה מייד אחרי הבחירות. שימעון פרס העלה אותו לפני שיכנת מיפלגת העבודה, מבלי לנקוט עמדה ברורה. היה זה אחרי שפרס ערך שורה של פגישות, בעיקר עם ראשי המפלגות, ד"ר יוסף בורג וזבולון המר, שתיווכו בינו ובין מנחם בגין. בגין, שהיה נתון בעיצומן של החגיגות שאחרי הבחירות, לא רצה בממשלת-אחדות-לאומית, אך גם לא רצה שיודע לציבור שהוא דחה את הרעיון.

בין משתתפי ישיבת מיפלגת העבודה היו הדעות חלוקות: יצחק רבין, מוטה גור, חיים צדוק ושימחה דיניץ תמכו ברעיון בכל פה. יתר משתתפי הישיבה דחו את ההצעה. שימעון פרס לא הביע

את דעתו, אך כשהבין שההצעה עומדת להידחות, ניסה להעביר את רוע הגזירה ולקבוע דיון נוסף. היה זה דווקא נאמנו של פרס, ח"כ משה שחל, ממתנגדי ממשלת האחדות-הלאומית, שעמד על הרמיש. שחל דרש לפרסם החלטה הדוחה את הרעיון, והצעתו התקבלה, למגינת ליבו של פרס.

לפני כמה שבועות עלה הרעיון מחדש. הפעם כבר לא היה פרס ניטרלי. היה ברור שהוא רוצה להצטרף לממשלה, כימעט בכל מחיר. קשה לדעת מי היה הראשון שהעלה מחדש את ההצעה, אבל

סביר להניח שהוא פעל לפי הנחייתו של פרס. עוד לפני שהספיקו ראשי מיפלגת העבודה לעכל את הרעיון, וכבר „התלבש“ עליו גורם חיוני — שר-החינוך זבולון המר, ששם עצמו כמתווך ושליח בין הליכוד והמערך.

להמר או למיפלגתו אין כל עניין בהקמת ממשלה זו. אך שר-החינוך הבין, שבפעולתו זו הוא יזכה בפירסום רב, יתגלה כמנהיג בעל שיעור קומה על-מיפלגתו, ויצבור לעצמו נקודות זכות נוספות במאבק הפנים-מיפלגתי בינו ובין הד"ר יוסף בורג. היה זה המר, אשר אירגן את הפגישה בין פרס ובין ראש-הממשלה בגין, שני האישים מכחישים שהנושא הועלה בפגישה זו. אך בעיקבות הפגישה ידע פרס לספר על דברים שהוצעו לו „על-ידי מקורבי בגין“, אם וכאשר תוקם ממשלת-האחדות-הלאומית, פרס יקבל תואר של סגן ראש-הממשלה לענייני חוק, יהיה מעין שר-חוקי-על, כשיצחק שמיר יהיה שר ללא תיק בממשלה, ויעסוק בנושאי חוק.

לפרק או להוסיף

ר גין ופרס ידעו למה זה דומה. במצריים מכזה כמאל חסן עלי כסגן ראש-הממשלה וכשר-החוק, ואילו בוטרוס בוטרוס ע'אלי הוא שר המדינה (מקביל לשר בלי תיק אצלנו) לענייני חוק.

ראש-הממשלה בגין ומועמד לסגנות פרס לפרק ולהרכיב או לצרף

אינו מוכן להקריב לשם כך כימעט דבר. הוא יודע שהצטרפות פרס וחבריו לממשלה תהיה המסמר האחרון בארון המתים של מיפלגת העבודה ושל המערך. גם מרבית חברי מיפלגת העבודה יודעים זאת. רוב חברי הכנסת וחברי המרכז של המיפלגה מתנגדים להצעה. מפ"ם מאיימת לפרק את המערך, וחבריו מערך ותיקים וחדשים מאיימים לפרוש ממנו ולהצטרף למפ"ם.

עיקר חילוקי הדעות, שעליהם מנסה המר לגשר, הם לגבי אופן הקמתה של ממשלת-אחדות-לאומית. בגין אינו רוצה לפרק את ממשלתו, אלא לצרף אליה שרים נוספים מהמערך. פרס דורש להרכיב ממשלה חדשה, פרס דורש חלק ניכר משרי הליכוד בחוק ולצרף במקומם שרים מהמערך.

בגין לא יכול להרשות לעצמו מבחינה מיפלגתית פנימית, להינתן לדרישת פרס. התירוץ של בגין הוא פשוט: „גם כשהליכוד הצטרף לממשלת-האחדות-הלאומית, ערב מילחמת ששת-הימים, הוא לא דרש לפרק את הממשלה ולהרכיבה מחדש.“

יש להניח שעמדתו של בגין תתקבל לבסוף, ופרס יסכים גם לתנאי זה, כדי לזכות בכסא הניכסף.

ד"ר יוסף בורג ומועמד לסגנות פרס